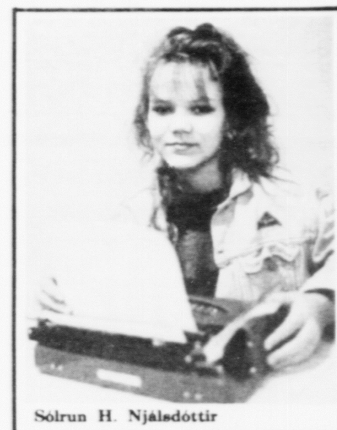

Sólrun H. Njalsdóttir

Tú mætir eini heks

Henda hending broytti unga liv mitt. Eg var 16 ár, tá hetta hendi. Móðir mín og eg búðu einsamallar, trý ár vóru liðin síðan pápi mín doyði. Vit vóru fátæk- ar og ofta hövdu vit ikki pengar fyri mat, men nóg mikið um tað. Tað var á várið 1990, 5. august á Amager í Dan- mark.

Eg var farin tíðliga í song um kvöld- ið, eg var móð og hevði høvuðpinu. Eg var um at sovna, tá eg knappliga hoydi ein ráan látur. Eg bleiv forvitin og hugdi út gjøgnum vindeygað. Ein ljót gomul heks stóð uttanfyri og eitt litið bros lá um tunnu varrnarar.

»— Hvør ert tú«, spurdi eg bilsin. »Stina eiti eg og eri úr landi, ið eitur Moldavia. Eg havi leitað eftir tær í ár og dagar, og um tú vilt gera nakað fyri meg, fært tú 3 ynski. 3 ynski ... 3 ynski. Tað mól fyri mær. »Uhm, hvat skal eg gera?« spurdi eg endiliga. »Oh, tað er ikki torført«, segði heksin. »Tú skalt bara fara eftir dóttur míni, sum eitur Jessi, men hon er í Íslandi. Eg eri líkaglað, hvussu tú fert til landið og hvussu tú finnur hana, eg vil bert at tú skalt koma við henni til mín. Her eru nakrir pengar og nú má eg fara.« Tá eg hugdi aftan á henni, var Stina burtur, men eg visti nú hvat eg ætlaði mær at gera.

Eg skrivaði mammu bræv, tók taskuna hjá mær og pengarnar, og so fór eg avstað. Hetta var sera vakurt summarkvöld og stjørnurnar skinu sum diamantar. Eg var heppin, slapp í

ein bil, sum fór á flogvøllin, og tveir timar seinni var eg á veg til Íslands.

Tá ið eg kom, fekk eg fatur á einum hýruvogni, og bað eg mannin um at koyra meg til tað nærmasta hotellið og tað æt: Hótel Loftleiðir. Eg fataði ikki, hvussu heppin eg var, men onkur á hotellinum segði mær, at ein ótrúliga ljót genta, sum æt Jessi, var á hotellin- um. Og eftir 2 døgum bar eg eyga við hana. Gentan var ljót, fyri at siga tað við mildum orðum. Hár hennara var mýsarlitað og langt og tað sá ikki út til at vera vaskað í øldir, varrnarar vóru tjúkkar og turrar og eyguni mintu á fuglaeygu. Eg fór til gentuna og spurdi fólkaliga: »Orsaka, men eitur tú Jessi?« Gentan bleiv bilsin og spurdi: »Hví spyrst tú um tað?« Eg svaraði: »Mamma tín hevur biðið meg leita eftir tær og eg skuldi taka teg heim til henn- ara«. Jessi bleiv glað og segði: »Vil mamma veruliga, at eg skal koma heim?« Eg nikkaði og eina løtu seinni fylgdi eg henni upp á kamarið, men eg leit ikki á hana. Jessi pakkaði niður og læt so skápið upp og tók ein kust úr tí, hon bað meg seta meg á hann, so læt hon gluggan upp og vit fóru við nógva- ri ferð út í heimin.

Á Gud, hetta kundi ikki vera satt! Men tá eg hugdi niður, visti eg at tað var satt, tí vit flugu yvir fjøll og býir.

»Hví kundi tú ikki farið við einum flogfari heldur«, spurdi eg ill. Jessi, sum sat frammanfyri meg, flenti bara og segði: »Hevði tú havt ráð til at

keypa tveir ferðaseðlar til okkum báð- ar?« Eg segði nei og svór. Men tá ein løta var farin, mátti eg sanna, at hetta veruliga var stuttligt. Nakrir fuglar hugdu bangir at okkum, men eg smird- ist bara til teirra. Men alt fær ein enda, tí ein hálvan tíma seinni komu vit til Amager, og heksin rann lukkulig til hennara og kroysti hana inn at sær.

Eg setti meg niður í grasið og spurdi meg sjálva, um hetta ikki bara mundi vera ein dreymur. Heksin kom til mín og segði: »Hvat ynskir tú tær, genta mín«. Eg hugsaði eina løtu og so segði eg: »Mitt fyrsta ynski verður, at vit verða rik. Næsta ynski verður, at pápi mín kemur aftur til okkara, og tað sein- asta verður at familja mín og eg fáa eitt langt og eydnuríkt liv«.

Tað eru 10 ár síðani hetta hendi, og eg hugsu ofta um hvat mundi blíva av heksini. Eg eru lukkuliga gift og eigi 2 drongir. Tá ið eg átti min fyrsta son, var hann deyðasjúkur, knappliga hoyrði eg tá ein ráan látur, og kamarið, sonur mín var í, var alt upplýst av ljósi. Eg varð so blendað av ljósinum, at eg small í gólvið. Tá eg vaknaði aftur, fekk eg at vita, at sonur mín var friskur og glaður. Læknin segði at hetta var eitt undur, men tá smiltist eg bara, eg visti nevniliga, hvør hevði bjargað soni min- um.

18. mai 1988

Sólrun Hraunfjörð